

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 51 och 52.

Sötheborgska Magazinet.

Torsdagen, den 11 December 1766.

Min Herre *

Uti detta års Inrikes Tidning N:o 54 berättas, at på allmän Söfne-
stämma i Alingsås landskyrka, då Församlingen skulle ingå förening
om sparfambet i lefnad och klädebrägt m. m. blef en berättelse upläsen om
en stor hungersnöd för 170 år sedan. Härhos följer samma berättelse, så-
som framledne H. Prosten L. Forssellius lätit den införas i en Kyrkobok, som
tillhör Alingsås landskyrka †, med anhöllan, at M. H. behagade införa
den samma uti sit Magazin. Förblifwer m. m.

Berättelse om den bedröfliga tiden i Orslösa, Källands härad, år
1596, 97 och 98: utdragen af Orslösa Kyrkobok år 1695, och omkring-
sänd i Stiftet af Doct. P. Rudbeckius, Biskop i Skara.

År 1596, Midsommarstiden, war jorden öfverflödigt beklädd med hårligt
gräs och mycken säd: men om Prestmötes tiden och Pehrsmessan, då folket
war i Skara marknad, kom så mycket regn och flod, at alle broar flöto ut,
och folket hade stor möda, huru de skulle komma hem igen. Watnet gick
öfwer åkrar och ångar, at säden och gräset blefwo fördärwade. Om hösten
dårestef blef kölden så stark, at ingen fisk kom til lands. Kläderna rutnade på
ryggen på tiggare folk. Om wintern blef boskapen sjuk af det rutna hö och
halm, som uptoqs ur watnet, så at den som hade 100 getter och får, kunde
icke beholla et eller 2, ja snarast sagt, intet af dem. Sammaleds gick det
med kor och ungnöt: ja och hundarne, som frässade asen, blefwo där af döde.
En blef sjuk i förenämnda 3 år, at hon icke kunde bära sin fullkomliga
frukt, såsom tillförne. Efter dessa plågor galle det människjan til, at de som
suto wid goda heman, wiste sit legofolk ifrån sig för nödens skull, och många
E e e

* Detta bref är mig tillfändt ifrån Författaren af det i Skara 1762 utgifna Hus-
holls Magazinet, Economie Lectorn Herr Lorenz Wolt. Rothof.

† Jag går förbi något mindre nödigt här och där, för at spara rummet.

sina egna barn, som icke gittade se den ömtkan, at de skulle swälta ihjäl hema
 hos far och mor; sedan gingo föräldrarne från hus och hem, hwart de kunde,
 tit des de fågo döde af hunger. Ty det war så dyr tid, at en oyr, som ko-
 stade 6 Riksdaler, gafs för en tunna korn, och en ko för en half tunna: de som
 gåfwo skiver, gåfwo först 1 lod för skäppan, och strax derefter 2 lod, förgylt
 och oförgylt kostade alt lika. Folket malde och bakade mycket, som war
 orjentligt til bröd, nämligen mäst, dråse, agnar, knippel, bark, hasselknoppar,
 nästlor, lös, hö, halm, hwiemåssa, nötkål, örteris: däräs blef människjan
 så magtlös, kroppen swulnade upp och stöd står, at otalige blefwo döde, och
 det fattiga almose-folket, som intet fick i sin munn, letade efter ten i backarne
 til at koka såd på. Sunnos också många människjor döde på marken, utmed
 gårdesgårdarne och i enebäckar, hafwandes röfsoll-gräsfrö, som wårte på åkrar,
 så ock annat slags gräs i munnen. Hema i husen under logar, i badstuga-
 ugnar, och hwarest de kunde sig intränga, sunnos wara döde, så at det war
 nog at göra, dem til kyrkogårdarne at förhjelpa, ehuruwäl hundar upåto
 många af de dödas kroppar. Barnen swälte ihjäl på sina mödrars bröst, ty de
 hade intet at gifwa dem at äta. Mange qwins- så wäl som mans- personer,
 unge och gamle, nödgades i hungern gå til at stjåla, at en icke kunde behol-
 la sina håfwor hwarfen inan eller utan lås, ty bygdes galgar, och hängdes
 fulle. Af qwinfolken slogs huden, håret och äronen affuros wid galgen. En
 wid namn Jon Börjesson, uti Söderby i Gilstads sockn, at utaf fingrarne
 på sig i hungern och döden. Ägta folk som kärilige woro, gingo i suck och
 gråt, och jämrade sig, at de skulle i sådan nöd sita sit ägtenskap och wan-
 dra i sår, och aldrig mer så se hwarandra i denna werlden. För hungers skull
 blefwo många lamslagne och til döds slagne af dem, som miste sina ägode-
 lar igenom stöld. I en fri marknad, kunde en icke så köpa, så mycket han
 kunde släcka sin hunger med, och gick människjan, såsom hon hade gått ne-
 der i jorden. Til förbemålte, så ock flera plågor, kom blodfoten, som så
 hårdt twingade människjan, at otalige många dödde däräs. Då hörde man
 ingen tråta, slagsmål, bannas, eller förtörna Christum Guds Son, och
 swärja wid hans döb och pina, och komma Christi sår til at blöda på nytt,
 som det tilförne skedde, och sker ännu i denna dag, när de fullt up haf-
 wa. m. m.

Detta witnar jag, Lars Pehrsson i Söderby, Gilstads sockn och Örslösa
 gård på Rållands härad, och hafwer begärt, at Friswas skulle, och befestat
 Fristen, och begärt min Kyrkoherdes samt flere gode mäns witnessbörd, som
 dessa öfwiwergångna försärliga plågor och nöd weta så wäl som jag. Wär
 Kyrkoherde, Herr Bengt Petri, wart ko-lös och måste gå på hafre-kakan;
 som

som ock jordade många tjog lif, som döde blefwo af hunger, i alla Kyrkogårdar här i gäffet: gingo ock många til honom och annamade Sacramentet, wendes at de inom så dagar af hunger dö skulle. Förmanne ock wår Prest, at de flitigt skulle gå til Guds bord, emedan de något erkade, men inom näste söndag woro många döde, somlige af hunger, och somlige af blodstot. De som stodo hema och på sina hand-qwarnar malde agnar, bark, och annat obegwänligt, funnos där döde liggande. Snarast sagt: det war öfwer land och folk en part af de egyptiska plågor, och något af Jerusalem's förstöring. At så i sanning wara, under wår Sofieprests signete, så ock Dannemåns namn och beinärke. Ut supra.

Benedictus Petri.

Lars Pedersson, Lars Bengtsson, Olof Bengtsson Skräddare.

Ex Vidimato vidi et hic exscribi curavi

Laur. Forsselius, P. & Pr. in Alingsås.

Herr Lector Rothof anställer, i anledning af föregående berättelse, åtskilliga reflexioner, til at besfordra högagtning och smak för sparsamhet med Guds gåfwo, som af jorden framalstras och nåras. Allt för lätt är et oår för dörrer. Herr Lectoru påminner ibland annat: Någre regnsturvar, säger han, mer eller mindre, åstadkomma wåta och torra, hwaras strax blifwer miswårt. Et par frost-nätter midt i sommaren, en kall dimba, starkt hagel, et hastigt stysfall kan förtaga sådes- och gräs-wårt. Wi se, at et år fluknar stor boskap, et annat smårre kreatur, i det tredje slå jordfrukter felt, det fjerde träfrukter, et år blir sådesbrist, et annat foderbrist. An om alla dessa olyckor insölo på et år? Desutan äro millioner frätare i ämne tilreds, at förtära alt årligen, som grönskas. Utan at tala om skadedjur som kunna fångas eller skjutas, stadne wi med tanken wid småkråk, yrå och Fridså, som äro wårre; kråk som lägga sig på käl-landet, som angripa frukt-trån, som gnaga sådes-rot, som suga sådes-stjelf, och de som förtära kornen. Om desse olika slags kråk ester sin naturligen möjeliga aflighet utsläcktes, wore all gröda kuapt tlräckelig för dem. Gråset har samma olågenhet, och lika så många, om ej flera, frätare i proportion. An om alle sådane medfrätare skulle krypa fram et par år å rad? Betrachte wi sådant, lære wi ej kunna undgå at mistånkas för omånniskjer, om wi icke wål och sparsamt tage wara på det lilla förråd, wi hafwe: ty osäkert är, hwad som et annat år hända kan, om ej massor icke så snart förtära gröddan som wi; det är ock owisst, om någon gröda blir. Nu kunne wi anse för Guds underwerk, at wi ej ostare med dne tid beswåras, och må wi så häruti, som i alt annat, prisa Skaparens allwisa försh.

Original-bref ifrån Biskopen Doctor J. Klingensfjerna til Kyrkoherden
J. Friis i Breared *.

Reuerende Dom. Pastor Braeredensis, Amice et in Christo
Frater dilecte.

Quidquid Tua Reuerentia pro *Orthodoxia* Locorum Philippi et conse-
quenter Nuclei, ex Luthero, Chemnitio, aliisque magnis Theo-
logis in Litteris suis prolixè adducit, mera sunt folia siculnea, et sco-
pae maxime dissolutae. Nunquam enim commendauerat B. Luth-
erus aut Orthodoxus alius Philippum personatum, mutilatum vel cor-
ruptum, qualem T. R. incaute, ne quid aliud dicam, imitata est, et
eiusmodi modos loquendi ex Philippo suos fecerat, qui in Ecclesiis
nostris Orthodoxis nunquam tolerari debent, multo minus excusari,
vel a T. R. vel ab alio Pastore quocumque, sub S. Reg. M:tis, Regis No-
stri Clementissimi, imperio viuente, prout fundamentaliter -- Tuæ
R. monstrabo. Interea cogitet T. R. non esse quaestionem, quid in
genere B. Lutherus, Chemnitius, alique Theologi statuerant de Lo-
cis Philippi, sed quid docuerant de operibus indebitis, de operum
praemiis, et singulis reliquis in Nucleo † suspectis: immo quaestio
est, ane eiusmodi locutiones et opiniones, quarum locutiones signa
sunt, in Sacra Scriptura, ex qua omnis *Orthodoxia* primario dependet
et ad quam, ceu Lydium Lapidem, Philippus et quicumque sub no-
mine eius errans examinandus et emendandus est, fundamentum
suum re vera habeant? In C. JESU, Felix vale!

T. R. addictissimus

Goth. 27 Apr. A. 1667.

Zacharias Klingensfjerna.

Se här et egenhändigdt bewis, med hwad toner Biskop Klingensfjerna be-
mötter Kyrkoh. Friis uti en theologisk twist, som hade bordt ankomma på
Fäl och kärlek för sanning, ej på en myndig afwigghet. En förnämare är
ofta underkastad mångbanda förströelser, dem en ringare slipper: således kan
den senare stundom hafwa rätt, och den förre galer, fastän et godt hjerta ej
skulle

* Det är Magister och Kyrkoherden Herr N. Aurelius i Grimmeton, som jag har
at tacka för detta och de flera documenter, dem jag brukat wid artiklen, som
angick J. Friis. Han hade sumit dem i sin Swärfars, staml. Nr. och Kyr-
koherdens i Weddige And. Liedbergs, Sterbhus. Prosten Liedberg war måg
til Kyrkoh. där i Weddige And. Gothenius och Regina Forman (ej Torman,
såsom det står i Nr. 41, sid. 2.) Hon war förut änka efter Kyrkoh. J. Friis.

† Så hade Friis kallat sit utdrag ur Philippus, hwarom Nr. 37.

Fulla saknas hos någondera. Detta är mycket naturligt. En mycket mindre
 bör det anses främmande, at när den ene yrkat på et christligt lewne, som
 af kärlek för Frälsaren jämt årsöljes af christliga dygder eller, som man el-
 jest säger, goda gerningar: så har den andre kunnat tala om de Påswiftas
 öfwerlopps gerningar, och deras förtjenande werkan hos Gud til belöning.
 Af det sista i brefs wet warde wi påminste om wisshet i wår sak, och at under-
 söka, hwad Församlingens lärare öf förehöllit. Och det war en nödig på-
 minnelse: ty när folket i Berda eftersökte i den Hel. Skrift, om det war
 sant, som en Paulus, en sådan mann, lärde dem om Kristus; så böre wi
 ej mindre låta det falla öf lätt, at likaledes med Skriften jämsöra, hwad
 Salige Luther, Chemnis, Philippus &c. talat och skrifwit, ehuruwäl Klin-
 genstjerna, wid detta tillfälle, blott nämner Philippus.

Om Magister Daniel Wallerius, Biskop i Göttheborg.

En riktig och omständelig Biskopskrönika är, som hwar och en wet, af oge-
 men nytta i wår Swenska Kyrkohistoria. Ingen kan annat än beröma
 Doctor och Biskopen Rhyzelius, som däruti gått längre, än någon förut:
 men den ena tiden uppdagar för den andra mycket, som kan förbättra eller söl-
 la, där det finnes af nöden. Jag har wågat mig på detta sålt, til at he-
 dra mina tillfällen: men inskränkt mig i synnerhet inom Göttheborgs Stift,
 så mycket mer, som jag gör mig en sågnad däraf, om någon min åtgård wo-
 re nog hederlig at sätta hela min syster-bygd uti mera historiskt ljus, än til-
 förne. Et och annat rön har Min läsare redan i handen. Nog sagt för
 denna gången. Jag går nu at framte för läsaren något, som hörer til
 framledne Biskopens Magister Daniel Wallerii minne*.

Prosten och Kyrkoh. i Högsby, Magist. Lars Eriksson Wallerius, som war
 född i Walla härad, och däraf tagit sig namn, hade, uti sit lyckliga gifte
 med Superint. M. Joh. Unges doter, många barn; ibland dem en Daniel,
 den samme som nu skal korteligen widröras †.

E e e 3

Han

* Jag bör tilstå, af hwem jag här gagnat mig. Jag har nyttjat Herr Borg-
 mästaren Kellanders förberämlta Manuscript. Jag har följt Lect. Lörnings
 Tal, som fram batre omröres. Jag har ock haft tilgång på några Höga
 Original-bref, dem Herr Doctor och Domprosten Olof Ekedom af des wänli-
 ga ynnest behagat mig förumna, och som på sina ställen öfveropas skola.

† De öfrige barnen, som kommit til min bekantskap, wore 1) Nils, sedermera
 Kyrkoh. och Pr. i Högsby. Han, äfwen som hans yngre bror Daniel, kallade sig
 Wallerman. 2) Elin, gift med Kyrkoh. och Pr. i Sörköping, M. L. Laurinus.
 3) Christina, gift med Kyrkoh. och Prosten i Madessö, Nic. Brodderi Brun;
 Stam-moder til Braumers, Braunerhjelmis och Braunerfölds familier. Til
 Prosten

Han föddes på 1630-talet. I första barns åren visade han et wäsende, mer moget, än annars plågar i sitt ålder rönas. När han studerat täckt wid lärohusen, blef han lector i Grefskan och Poesien uti Calmar. Några år därefter kom Slotts-predikants slyflan at ledig blifwa, och han anmodades af många, at jemte ordinarie lectors slyflan, vicariera wid Slottet. Detta war wid slutet af år 1657. Imidlertid tilstyrkte honom hans fader at låta sig prestwiga den 29 Januarii 1658, emedan han förnam hos honom, äfwen som Drigenes sordom hos Athanasius, några wissa kännemärken at han skulle blifwa en stor mann med tiden. Därpå tilträdde Magister Daniel, som kref sig alt hittills, och kånste en tid efter at, Wallerman, denna bislyflan, tildes en ordinarie Slottspräst dit förordnades, hvilken måste hafwa varit sedermera Arkebiskopen N. Swebillus, som twiwelsutan afsagt sig denna Slottsslyflan år 1660, ty då war hon utan gensägelse öpen, och därefter bestriddes den samma utaf Wallerman i 4 månaders tid, tildes han utaf Kongl. Krigs Collegium, den 16 Decober 1660, fick ordinarie fullmägt därpå. Originalet lyder så: Wi underskrifne Sveriges Rikes Råd, och nu för denna tid närwarande Krigs Råd, göra witterligt, at - Wi härmed och i kraft af denna vår öpna fullmägt tilbetro och förordne Hederlig och Wallärde Mäster Daniel Wallerman at wara Slottsprädikant wid Calmare Befästning, hvilken tjenst han allaredan i 4 månaders tid förrättat hafwer. Dat. Stockholm den 16 Dec. 1660.

På Kongl. Krigs-Collegii wägnar
Lars Ragg. C. M. Lewenhaupt ic.

Den slit och lyckliga framgång, som wid båda werken, både i Catheder och Predikstol, utmärkte Wallerman, eller, som wi hädan efter så kalla honom, Wallerius, tjente honom at tänka på högre steg upp i den storawerlden. Och det förtroende, han allestäds sig förwärfwat, gjorde honom därwid mödan lätt. Det warade ej länge, förrän Enke-Drottningen Hedewig Eleonora gaf honom i Näder hopp, at blifwa til Hännens Hospredikant antagen. Och fastän det slog felt för honom första gången, af wissa omständigheter; fick han likwäl den hugnad, at uprättas med Högstbemälda Drottningens owilkerliga expectance-resolution på

Profsten L. Wallerii beröm tjenar det, at han hollit sina barn öfwermåttan wäl, och äfwen det, som Drottning berättar, at då han enhälligt blef woterad til Calmare Superintendents besällningen, war det honom lärare at blifwa, det han war i Högsbo, än i sin hög ålder beläggas med en sådan tung börda. Doct. N. Schomerus blef den gången Superintendent, och därefter Swärfar til war Daniel W. Man kan och här i ägt taga, at den sistnämnde stinsmor war dotter af Superint. Sply. J. Pnygius, om hvilken wi nyliigen handlat.

på första Hofpredikants vacance. Jag wil införa här af et utdrag ur originaler, dat. Stockholm den 16 Jul. 1667. Wi Hedewig Eleonora göde witterligt, at emedan Wi för denna gången, efter Wår intention, för andra infällna hinder full, Mag. Daniel Wallerius ej kunnat hos Oss såsom Wår Hofpredikant accommodera, men likwål med hans person, goda Fickelighet och gåfwor, särdeles i Nåder nögde äro; altså hafwe Wi honom med detta Wårt öfna Bref i Nåder försäkra welat, at wid första vacancen, som hos Oss, eller och Hans Majestät, Wår Alltelige Käre Herr Son, ledigt bliwa kan, Wi hans person i Nåder ihugfomma, och honom framför alla andra till sådant ledigt ställe recommendera och förhjelpa wilje.

På en så nådig Friwelse följde den behageliga werkan, at Wallerius icke långt derefter kallades ifrån Calmar till Kongl. Hofwet, at emottaga en werkelig Hofpredikants stlla. Han kom, och tilbragte där 4 år till sådant nöje för Siwerheren, som aldrabåst inhemtas af det, som rättu kommer at andragas.

När Magister Jonas Torinius afled den 12 Febr. 1671, och Gustavi Rytkoforsamling såg sig om efter en annan trogen Herde i des ställe; föll wälet på Hofpredikanten Wallerius, och bekräftades med Kongl. Majestäts fullmägt. Därmed begaf han sig i följande året till sitt wäntande Götcheberg. Hans ägta nit, beffedelighet, och allwar wid detta nya ämbete, berömes.

Efter Biskopen Doct. Klingenskierna, som dödde i Stockholm 1671, kom i des ställe hit till Stiftet Magister Lars Billichius, en mann af 74 års ålder. Han dog d. 1 Jan. 1678. Wallerius instälte sig, med några flera af Presterskapet, på den i Halmstad, nästan ända år, förewarande Riksens Ständers almänna sammankomst. Den 23 nästföljande Februarii stod Biskopsvälet där i Halmstad, och de fleste rösterne förklarade sig för Wallerius, med den påföljd, at Konung Carl XI, som hade sig personens egenheter wäl bekanta, resolverade, på 3 dagen därefter, till fullmägt för honom på detta Stifts Biskopsdöme. Konungens bref, dateradt Halmstad den 25 Febr. 1678, war i Rytkoh. och Prosten Wallerius sådant:

Carl 11. Såsom Biskops ämbetet i Götcheborgs Stift, Trounderfäte Pastor och Präpositis Magister Daniel Walleri, är, för kort tid sedan, förmedelst framledne Magister L. Billichii dödeliga afgång ledigt wordet = ; altså hafwe Wi, i Nådig consideration till Edert goda förhållande, som J både tillförne wid Wårt Hof, som och sedermera uti det anförtrodde Rytkoherde-ämbetet där sammastädes bewisat hafwen, jämwal och at en god del wota af Stiftet på Er person fallne äro, i Nåder welat Er till samma Biskops ämbete härmed kalla och vocera, dragandes till Eder det Nådiga förtroende, at J detta Er updragna ämbete med den omsorg och sitt förtröden, som det ämbetet af Eder, Nitålkande Guds tjenare, kräwer.

Biskops inwigningen förträttades utaf Arkebiskop J. Baazius, och det här i Götcheborgs Domkyrka, den 12 Maj 1678. Öfwer samma tillfälle höll Eloq. Lectorn Lars Löfning et lyföfnings-tal på Gymnasium.

Såsom nit wederwärl af en beshmmerlig Kongl. Nåd war det, at Konungen lät afgå, den 30 December 1680, till Biskop Wallerius et bref af detta inchoh: Såsom Wi

Wi hafwe med Nåde förmått, Trounderfätare och Biskop, den omwårdnad och
 trogna bearbetande, som I, nu en rum tid, til Guds Församlings uppbyggande, uti
 Årtulliga kallelser wist hafwen: altså äre Wi förantlåtna, Wårt Konungliga wittnes-
 bled Eder därefter til någon hugnad at tillägga, det Wi så wilje se låta, at Wi
 Eder med Doctoris Theologia namn och förmån godtsinne at behedra. Så alden-
 stund Wi Wår Nådiga ordre härom til Academiens Cansler afgå lätit; ty funnen
 I med det förderligaste hos hwarom i detta ärendet Eder anmala, då han widare den
 anstalt, som til des fullbordan hörer, görandes warder. I stället fördenstull den-
 na Wår Nådige wilje Eder til Skyldig esterrättelse.

Nästnämnda Kongl. Brefs wet til Upsala Academiens Cansler, Riks-Drotset Bref
 M. G. Delagardie, af samma datum, som det föregående Kunga-brefwet, utskälar
 Promotions-sätet än klarare. Nämligen, at när Biskop Wallerius annåler sig om
 Theologia-Doctors graden, må Academie-Cansleren widånga den til samma anda-
 mål nödiga anstalt, doch så, at Biskopen ifrån den examen och andra prof, som så-
 dana acter plåga föregå, befrias, eftersom Wi (skrifwer Konungen) i anseende til det
 förnämna rum, som han ibland Clericet uti Wårt Rike hafwer; honom därifrån ge-
 na dispensere.

Jag ser, på detta Original-bref står påskrifwet, at det presenterades d. 16 Jan. 1683.
 Men ordsaken, hwilket et Kunga-bref, gifwet d. 30 Dec. 1680 och skäldt til en så na-
 ranwid Residerande Academie Cansler, funnat dröja hela 2 år under wågen, wet jag
 icke. Det ser ut, som något grummel hollit sig i farwatnet, och at kanske afund på
 något ställe welat hindra et doctorerande, som ej inskännde med privilegier och wan-
 ligt bruk, i kraft af hwilka omständigheter en Doctorandus då förtiden borde wara
 personligen tillstädes, och undergå examen, och disputera, och promoveras närwa-
 rande wid Academiem. Man ser af Biskopens D. Nezelii bref år 1705 til sedermera
 Arkebiskop, E. Benzelius, hwilket Herr Kongl. Bibliothekarien E. E. Gjörwell in-
 ryckt i Nya Sw. Bibl. 1 Band. 2 del. 151 sid. huru swårt det varit så långt efteråt,
 at wänta sig någon mildring i sådana författningar. Men jag blir widlöftig, och
 hade likwäl föresatt mig at wara kort. Academie-Cansleren Sr. Delagardie skref
 följande dagen den 17 Jan. til Theologiska Faculteten i Upsala, och bisogade Kongl.
 brefs wet in originali, som angick bemålte Doctoral titel, tillstyrkandes dem, at därwid
 skyndsamt göra Kongl. Majeståts Nådiga wilje et behörigt nöje.

På hwad sätt Herrarne i Upsala swarat sin Cansler, om mig obekant: men det
 är säkert, at Biskop Wallerius ej fick något Doctors-bref ifrån dem, utan dog 1689
 på Säfwenås, och begrofs i Degryste Kyrka.

Någre flere artiklar woro redan lefwereerade inpå Boktryckeriet, på det sätt, at
 hwad som icke nu finge rum, skulle uptagas uti en följande No 53, hwarmed jag
 tänkt upwakta såsom til plågnig. Men omständigheter hafwa kommit imellan.

Jag slutar nu igen Gotheborgiska Magazinet. Men jag tanner hos mig en rö-
 velse: likasom, då man holder på at taga afsted på förnöjeliga ställen. Kände och
 Ofkände! som hedrat mit weckorabete med omdömen, som stundom inträffat med
 min wäntan, och at under tiden satt mig i blygsel at ej hafwa förtjent så mycket:
 det ären I, som gjort min möda lätt igenom Edra kraftiga upmuntringar.

Uti Respective Läsares wårda ynnest innesluter sig med besändig wördnad

J. Gothenius.

